

+
M
PAX

2 juli 2023
13e zondag, jaar A
Mt 10, 37-42

Veelgeliefden,

Wie vader of moeder, zoon of dochter, meer bemint dan Mij, is Mij niet waardig. We weten dat we God moeten beminnen boven alles, maar als we dat zo zeggen, lijkt het alsof we spreken over hoeveelheden. Christus meer beminnen dan zijn vader of moeder wil niet zeggen: vader en moeder voor 40 % en Christus voor 60 %. Elke liefde is immers totaal en we proberen volledig lief te hebben of we hebben niet lief. Als het echter om de liefde voor God en Christus gaat, spreken we over een radicaal andere liefde dan die tussen mensen. Er hoeft geen concurrentie te zijn, want de liefde tot God moet van een andere kwaliteit zijn dan onze menselijke onderlinge liefde. De liefde tot God uit zich juist in de naastenliefde.

Dit blijkt uit de paradoxen waarmee Jezus zijn toespraak vervolgt: wie zijn kruis niet opneemt, wie zijn leven niet verliest ... Onze liefde tot God heeft ten diepste te maken met het kruis en met het levenschenkende verlies van ons leven. Jezus heeft het ons voor geleefd door aan het kruis zijn leven te verliezen. En als wij werkelijk zijn volgelingen willen zijn, moeten wij ons kruis opnemen en zullen ook wij ons leven verliezen. Hij heeft ons een weg gewezen die uitloopt op de mislukking van het kruis. Menselijker wijs, volgens de wereldlijke maatstaven, is het kruis een mislukking: *voor Joden een aanstoot, voor heidenen een dwaasheid, maar voor hen die geroepen zijn Gods kracht en Gods wijsheid.* (1 Kor. 1, 23-24) Wij vergeten steeds weer dat wij als navolgers van Christus geroepen zijn om ook zo te mislukken.

Dit geldt tevens voor de Kerk in haar geheel, het Lichaam van Christus. De Kerk heeft haar grootste bloeiperioden meegemaakt in de tijden van vervolgingen, toen ze in de ogen van de wereld mislukte: de martelaren zijn het zaad voor de christenen.

Die twintigste eeuw was de eeuw van de martelaren. Daarom vragen wij ons af waarom de kerk nu aan het begin van de een-en-twintigste eeuw zo bleek en vaal lijkt. Na het tweede Vaticaanse Concilie is het uiterlijke triomfalisme afgelegd. Is er niet des te meer een innerlijk triomfalisme gegroeid? Wij menen dat de Kerk als *Lumen gentium*, licht voor de volkeren, zal triomferen door de kracht van haar getuigenis. Maar verblind door de *Spondor veritatis*, de schittering van de waarheid, vergeten we hoe de Kerk zal triomferen, namelijk door te mislukken voor het oog van de wereld. Welnu, de Kerk lijkt op dit moment op alle fronten te mislukken. De Kerk wordt ook in onze tijd naar de overwinning gevoerd door Petrussen en Paulussen. Maar ook nu zijn er voldoende Judassen om die triomf te laten verlopen via de mislukking van het kruis.

Na de Goede Vrijdag van haar martelaren, is de Kerk weer gekomen tot de Stille Zaterdag van de beschaming en het doodzwijgen. Slechts af en toe vangen wij een glimp op van haar Verrijzenis. Steeds weer stervend aan het Kruis maar nog niet verzezen, dat is de toestand waarin de Kerk zich op aarde bevindt en moet bevinden. Pas bij de Wederkomst van de Heer zal de Kerk als geheel verrijzen, triomferen, schitteren.

Ook wij zijn geroepen om te 'mislukken'. Ons binnenaardse leven kan op

niets anders uitlopen dan op de dood. Onze aardse levensweg is een doodlopende weg. Bij ons sterven komen we allemaal op dat dode punt waar we alleen nog omhoog kunnen. Natuurlijk hebben we er allemaal moeite mee om te mislukken. Zelfs sint Petrus ontvluchtte volgens een oude legende op het eind van zijn leven de mislukking en verliet Rome. Maar hij kwam Christus tegen, die het kruis droeg en liep in de richting waar Petrus vandaan kwam. Deze vroeg Hem waar Hij heen ging en de Heer antwoordde: naar Rome om er opnieuw gekruisigd te worden. Sint Petrus begreep deze woorden, keerde terug naar Rome om te mislukken zoals zijn Meester en hij werd er gekruisigd.

[Ons kruis-dragen houdt altijd in dat we naar wereldlijke maatstaven zullen mislukken. Dat is geen theoretisch constatering maar dagelijkse praktijk. Steeds opnieuw moeten we kiezen tussen de liefde tot God of de wereldse liefde tot onszelf of de naaste en dit betekent een keuze tussen het dragen van het kruis of het leven naar menselijk, wereldlijk opzicht, een grijpen naar aards geluk. We zien dat bij de grote morele thema's waar menselijke opvattingen staan tegenover Gods liefdeswet en het kruis dat niemand graag wil dragen. Denken we aan abortus, euthanasie enz. Soms kan onze carrière er door worden gehinderd of zelfs mislukken, of we moeten om Gods wil een relatie verbreken. Ook in het klein krijgt deze keuze voor God gestalte tot in het bidden voor en na het dagelijks eten toe.]

Voortdurend staan we aan de verleiding bloot om het kruis af te werpen of te ontwijken en onze eigen weg, de weg van de wereld, te kiezen. Maar er is maar één weg ten opzichte van ons levenskruis: er doorheen door het te dragen, te verdragen en onze mislukking te accepteren. Bij het laatste kruis dat ieder treft, de dood, is er geen ontsnapping mogelijk tenzij door de dood heen.

Er bestaat de verleiding om het kwaad met eigen wapens te bestrijden maar wie naar het zwaard grijpt, zal sterven door het zwaard. Het kwaad wordt alleen overwonnen door het te dragen.

We weten dat God ons bijstaat met zijn genade. Hierbij denken wij al snel aan de kracht om te overwinnen. Maar soms of vaak of meestal krijgen wij de genade als kracht om vol te houden, om het uit te houden, ondanks en dankzij de mislukking. Het is de hoogste genade om Christus in zijn kruis na te volgen, op het kruis te mislukken en zo te overwinnen. *Wie zijn leven verliest, zal het vinden.* Moge het ons gegeven zijn dit dagelijks te beleven.